

Del 3 af 6

Onsdag den 16. juli 2008

Men vi skal jo ikke KØBE liggestolen??

Vi pakkede stille og roligt, spiste lidt morgenmad og efter at have kæmpet med teltplokkerne, der nærmest havde slået rødder i jorden, brugt lidt tid på at kigge på, at Jesper slog teltet sammen, indtil han gav op og fik en næsten-forstuvet arm, da han skulle smide stolene i tagbagagen, skulle bilen lirkes ud imellem jernpillerne og nettet foroven. Naboerne, der havde siddet og fulgt med i hele seancen, kiggede spændt og smilede lidt indforstået til mig... Næsten som om, at de håbede, der ville ske noget spændende midt i deres morgenkaffe, som de havde indtaget på samm¹/₂<e måde de seneste 30 steder, de havde overnattet.

Vi kom af sted uden at bidrage yderligere til underholdningen. Vi betalte og kørte mod havet og Livorno.

Det tog lidt under 1 time at finde Camping MiraMare. Mare betyder hav. Så nu kan vi 4 ord på italiensk.

Vi parkerede og ved receptionen fik vi tilsyneladende den sidste autocamperplads. Damen bagved ville også gerne have haft en plads, men hun blev afvist. Hun var endda italiener! Nå, men lykkelige var vi, da vi kørte ned til pladsen – naturligvis ved siden af en dansk campingvogn...!

Vi er blevet hurtige og rigtig proffe til at pakke ud, så 20 min. senere var vi på vej ned til havet... Ulykkelige blev vi, da vi fik øje på den såkaldte strand. Sten og tang og ikke mindst Don Giovanni, der agerede pool-boy! Vi satte os i 4 strandstole, som vi dog kunne ligge og sole os lidt i, hvis vandet viste sig at være lige så svært at bade i, som det så ud til. Straks kom Don Badeand løbende og sagde, at det var en privat strand og at stolene var reserverede og at vi i øvrigt skulle betale €5 pr. stol, hvis vi ville ligge på sådan én – og så lige €2 for en parasol, hvis vi havde brug for skygge. Selvom jeg halvbråbte, at vi ikke vidste en skid om, at lortet var privat (jeg er bare smart og halvbråbte selvfølgelig ikke) og sagde, at vi ikke ville KØBE stolene, men blot leje dem, fik jeg kun hans ryg at se. "Prego!", sagde han og vimsede tilbage i sin bademesterstol. Arrogante poolboy! Nå, men jeg måtte samle pigerne og vores ting sammen og gik hen for at forklare ham, at vi skam gerne ville betale, men at jeg var nødt til at vente på min mand, der havde alle vores penge, og at han lige var gået op for at tisse. Lige efter opdagede jeg, at jeg havde €20 i min pung og lettere triumferende og med alles øjne rettet mod os, marcherede jeg op til narrøven og bad om 2 stole og en parasol. Kors i røven! Ungerne og Jesper var i vandet en enkel gang og vi lå der vel sammenlagt 2 timer, så det blev en halvdyr badetur – men det var lige meget. Don Badedyr værdigede os ikke et blik, da vi skred igen, mens vi snakkede om, hvor klam han var med sine hår på ryggen.

Vi bestemte os for en tur i poolen i stedet. Vi var med på, at vi skulle ha' badehætten på igen – men denne gang var vi forberedte! Men vi var ikke forberedte på, at vi også skulle betale for at benytte poolen og at vi også skulle betale, hvis vi ville ha' en liggestol. Det sidste kan man sådan set ikke rigtig undvære, hvis man vil bade. Festligt og pungen op af lommen igen. Ingen fare for møl og mørnet læder dér!

€0,50 for at bade og €3 for en stol – men så havde man til gengæld også stolen hele dagen. Man skulle tro, at pigerne havde fået nok af at svømme rundt i en pool, men de ga' den gas og med få afbrydelser var vi deroppe resten af dagen. Det blev også tid til en (gratis) tur langs havet samt et "hjemmelavet" aftensmåltid bestående af nuggets, ris og bearnaisesauce... til ære for Maria! Et spil badminton med Lisa og lidt Trivial blev det såmænd også til.

Vores danske naboer var jyder og sikkert vældig flinke. Pigerne og Jesper gik på et tidspunkt efter en is og jeg tror, at jyderne glemte, at jeg sad ved siden af og kunne høre, hvad de snakkede om, mens de spiste.

De var alle enige om, at en autocamper var noget lort, fordi man ikke kunne nå at se noget. "Man kører hen til et sted og sover en nat og så videre igen", som datteren sagde. Jeg var lige ved at rømme mig, så de kunne blive lidt flove, men jeg gad ikke og jeg orkede heller ikke at skulle indlede en samtale, for at de kunne forklare. De måtte gerne have deres mening i fred.

Lidt senere sagde manden hej til Lisa og spurgte, om vi lige var kommet fra Danmark. Lisa svarede fint og høfligt, at vi havde været i Tyskland og Østrig først. Så stak han pludselig armen frem og sagde, at som hun kunne se, havde de været på pladsen i nogen tid, og at hun nok også kunne blive lige så brun, som han var...

Nå, de kan komme samme vej som Don Badeand på stranden. Det er bestemt ikke det bedste sted, vi har været. I øvrigt lå vi lige under et par højttalere, hvor det blev annonceret, når de i restauranten bestilte pizzaer var færdige. Det blev også annonceret, når der var legetime for børn og andre ting, som vi ikke fattede et ord af, fordi det udelukkende foregik på italiensk. Den sidste besked røg af sted kl. 22.30 – så vi var ved at ramme loftet i camperen af forskrækkelse. Man vinder ikke hver gang 😊

Vi håber, at vi kan komme herfra i morgen uden at skulle betale for de 4 nætter, som vi sagde, vi mente, vi ville blive her, da vi checkede ind, men med den generelle holdning til Euro her, bliver det nok ikke tilfældet.

Dagen sluttede med BeeMovie sammen i sengen og min vågne tilstand sluttede samtidig med filmen!

[Indsæt selv billeder her]

Torsdag den 17. juli 2008

Lido for enden af tunnellen!

Jeg vågnede halv seks ved, at de første lastbiler begyndte at trutte i hornet på den hovedvej, der følte som om, at den var integreret i pladsen. Godt, man ikke kan høre, når de stikker en finger i vejret. Langs med vejen løb i øvrigt en togbane, hvor det lød som om, at der primært kørte godstog. Jeg vendte mig om og faldt i søvn igen en times tid, hvorefter jeg stod op og lavede mig en kop kaffe. Jeg prøvede virkelig at være stille og det lykkedes mig også at undgå at vække de andre.

Vores hyggelige naboer sad og spiste morgenmad og flere gange lød det som om, at moren grinede lidt påtaget – ligesom for at gøre opmærksom på, hvor hyggeligt og sjovt, det var hos dem. Thø hø. Manden var pissesur, fordi han havde dækket bord og hentet morgenbrød og bare fik skæld ud over, at han havde glemt at købe smør.

Jesper og pigerne stod op kl. 9.30 og så kogte vi æg og ristede boller på stegepanden. Maria syntes godt nok, at hun har en ret smart mor!

Jeg har ingen billeder fra pladsen, havet, Don Tøffel eller vores naboer, da jeg for en gangs skyld lod det blive i tasken eller glemte det. Godt det samme.

Vi var heldigvis helt enige om, at vi ikke skulle spille én dag mere på MiraMare, med mindre vi skulle betale en formue for at få lov til at skride. Mens vi stod og pakkede sammen, kom Campingmutter forbi. Jesper var hurtig og meddelte hende, at vi altså var på vej væk, da han ikke kunne sove for larmen på vejen. De aftalte, at han bare kom ned og betalte for en enkelt nat, når vi var færdige med at pakke.

Det tog lige under 30 min. at få skrabet pakkenellikerne sammen og så var det af sted. Vi havde ikke rigtig nogen plan, andet end at vi ville forsøge at finde en plads på østkysten, så det blev en tur på små 300 km. tværs over Italien fra Pisa til Ravenna. Da vi var nået lidt op ad motorvejen og det gik af sted i god fart, lød det som om, at noget faldt ned fra taget. Vi blev enige om, at det nok var nogle af de mange træer, vi havde kuperet på vejen. Det lyder så smart og det er så nemt at sige bagefter, men heldigvis har jeg vidner på, at jeg flere gange sagde, at der var noget, der ikke lød rigtigt. Lige pludselig, da vi overhalede en lastbil, kunne jeg se i spejlingen i chaufførens forrude, at vi havde glemt at lukke vinduet i alkoven. Vi fandt et sted, hvor vi kunne holde ind og lukke det... hvis der havde været noget tilbage at lukke. Der sad et lille stykke plexiglas tilbage på stangen og jeg blev helt svedig ved tanken om, hvad, hvor og/eller hvem, vi kan have ramt. Jeg forestillede mig historien: Turister smider med alkovevindue! Puha... Mon vi bliver stoppet ved grænsen for at smide affald på motorvejen? Hvis det er tilfældet, så tog jeg lige et billede, dér hvor vi holdt ind, blot for at dokumentere, at vi ikke var de eneste.

Jeg kunne dog ikke helt slippe tanken om, hvad der kunne være sket – og jeg kunne ikke være helt sikker på, at der ikke var sket noget. Dumme Dänen!

Jeg fik nummeret til PJ Caravan fra Tunyogi, så jeg kunne ringe og spørge, om man med nogenlunde ro i maven kunne køre til Bologna og få en ny rude. Jesper bedyrede, at man ville

blive tørret godt og grundigt, hvis man forsøgte – men min påstand var, at en alkoverude vel er en alkoverude, uanset i hvilket land, den er købt – og hvis man kørte ind til et caravancenter, så koster ruden vel det samme overalt. Vi kunne jo nok selv skruer den på. Den meget flinke mand hos PJ gav Jesper ret... NÅ!

Da vi havde fået repareret skaden med gaffa og plastik på en tankstation, gik det over broer og gennem tunneller. Jeg talte mindst 40 af hver slags og det var med hjertet oppe i halsen en gang imellem, når en stor lastbil med anhænger besluttede at overhale inde i en tunnel med ca. 110 km/t.

Ørerne var ved at sprænges sammen med milten. Det første på grund af de konstante højdeforskelle og det andet på grund af alle de sprækker i broerne, som efter Jespers udsagn er der, for at broerne kan arbejde i forskelligt vejr. Nobelprisen for ekstrem viden indenfor brobygning er på vej 😊

Vi drejede af på motorvejen ved Ferrara mod Venedig for at ramme Camping Tahiti, som så rigtig lækker ud i bogen, men dér var ikke plads. Videre, rundt, tilbage, dreje og hen til et andet sted, der dog kun var lejligheder. Videre ned ad vejen, hvor der ligger det ene campingresort efter det andet. Alle med swimmingpools og direkte adgang til havet – UDEN ekstrabetaling!

Til sidst fandt vi en plads i Lido Pomposa (jeg synes, det lød rigtigt!) på Vigna sul Mare. Det med sul lød også rammende. Der var plads – hurra! Vi havde lige skelet til de 4 stjerner udenfor på skiltet, inden vi sagde, at vi gerne ville blive 5 dage. Allerede i receptionen fik vi en indikation af, hvor mange danskere, der var. Bilen bagved vores var dansk og jeg talte vel 20 andre på vejen. En lille italiener kom på cykel for at vise os hen til vores plads. Vi døbte ham "space manager" og blev på den måde omgående gode venner med receptionisten. Pladsen var ikke alt for stor, men til gengæld lå den i et lille hjørne uden direkte naboer. Vi pakkede ud og så var det ned til vandet for at skylle sveden af. Dejligt, varmt vand og stadig lavt ca. 30 m. ude. Jesper og pigerne røg i med det samme, mens jeg pænt måtte vente og passe på vores ting imens. Apropos mens... jeg skal nok lige tage mig sammen til at hoppe i igen, for da jeg endelig fik dypet tæerne, svømmede der et bind forbi.

Vi blev ikke ved vandet så længe, da jeg var så sulten, at det lave blodsukker havde fået en kedelig indflydelse på mit humør. Vi skiftede og gik op på pladsens restaurant med håbet om, at det var bedre end de seneste oplevelser, vi havde haft i den retning. Maria ville gerne have en ristet pølse med pommes frites, Lisa ønskede sig spaghetti med tomatsoauce, jeg drømte om carpaccio med frisk parmesan og Jesper fik en halv ko, der knapt var stegt. Jeg var nogenlunde glad igen, da vi gik derfra... Vi sonderede lige butikken og det så lækkert ud med frisk parmaskinke, ost, brød, champignoner på glas – og hvad man ellers lige kan stå og mangle.

Pigerne ville gerne cykle lidt rundt på egen hånd og se legepladsen. De viste også film oppe ved restauranten.

Jesper og jeg smed os i vores Outwell Exclusive Reclining Chairs, som er topsmarte, men som man lige skal lære at sidde i uden at vælte forover!

Vi ville gerne ned til vandet og se fuldmånen (jeg glemte igen mit kamera), så Jesper kørte op for at hente pigerne. De havde allerede fundet en veninde, som gerne ville med på stranden. Hun boede med sine forældre og nogle andre i en bungalow længere nede mod vandet, så vi var lige forbi for at høre, om vi måtte tage hende med. På vej derned mødte vi pludselig Peter Johnsen og fru Lene. Heldigvis har jeg igen vidner på, at jeg flere gange sagde, at vi ville møde nogen, vi kendte. Muuhaaa... det er godt nok uhyggeligt, do!

Jeg snakkede kort med Jeanette, der ville prøve at reservere plads til os på "deres" campingplads fra på tirsdag. Hun sagde, at der gik rygter om, at der stod mange på venteliste. Nu må vi se. Ellers finder vi på noget andet.

Der var gang i den på stranden med dans for ungerne. Vi kom nok lige sent nok, men så må vi gå derned lidt før i morgen.

Pigerne ville gerne sove i teltet, så det fik de lov til. Efter noget tid med skrig og skrål og grin faldt Lisa i søvn. Nærmest fra det ene øjeblik til det andet. Efter en halv time kom Maria ind og sagde, at hun ikke kunne li' at ligge derude, så hun ville gerne sove i alkoven alligevel. Vi var nødt til at vække Lisa og tage hende ind også, da hun ville gå helt i coma, hvis hun vågnede i løbet af natten og opdagede, at hun var der alene.

Da alle lå på deres sædvanlige pladser, blev der ro. –Og så var det bare at glæde sig til en dag ved vandet i morgen!

Fredag den 18. juli 2008

Våde drømme

Jeg troede, at jeg skulle vågne ved lyden af fuglekvidder og en solstråle på mit ansigt. I stedet vågnede jeg ved at 32 myggestik kløede over det hele – og skyer. Store, sorte, våde skyer. For fanden da! Det regnede i det mindste ikke, men det så godt nok ikke lovende ud. BÅÅÅÅT – du tog en forkert beslutning igen og burde nok være blevet sydpå i solen – men bare have fundet en anden plads. Da klokken blev halv otte, faldt de første dråber. Jeg sprang ud af sengen for at samle håndklæderne sammen og prøve at skrabe resten ind under markisen. Det hjalp ikke stort. Det stoppede igen og jeg bestemte mig for at fornøje mine omgivelser ved at gå i bad. Maria vågnede og ville med. Der var heldigvis ikke andre, der skulle i bad på det tidspunkt. Det var et pænt baderum og toiletter. Det betyder nok lidt mere for mig, end jeg troede, at der ikke er klamt og lugter ulækkert. Det var en stor lettelse at få rettet lokkerne ud igen og vasket saltet af armene. Bagefter gik vi over og vaskede op.

Da vi kom tilbage begyndte det at regne rigtig meget. Jesper vågnede og han fik lige fixet markisen med de ting, som jeg ikke kunne nå. Så cyklede han og Maria ned for at købe morgenmad og imens redte Lisa og jeg seng og dækkede bord. Det regnede rigtig meget og vandet fossede ned ad begge sider på markisen. Det hele var sjaskvådt efter 5 min. Hvad kan man gøre?

Vi spiste en dejlig morgenmad rigtig længe og blev enige om, at hvis det skulle pisse ned hele dagen, kunne vi da bare sidde i camperen og se film og spise slik. Det sku' da ik' komme an på det!

Jesper hentede en vanddunk og noget myggespray i shoppen. Peter og Lene kom forbi for at fortælle, at vi skulle huske at sige i receptionen, hvis vi skulle til Venedig i egen bil. Så kunne man få et parkeringskort til en lille by, hvor der var færgeforbindelse lige ind i midten af Venedig. Det var rigtig pænt af dem. De fortalte desuden, at der var marked nede i "byen" i dag indtil kl. 13.00. Det nåede vi lige og pigerne fik et par nye håndklæder og 2 bluser, som vist nok var til voksne...

Vejret blev lidt bedre i løbet af dagen og det blev til næsten 3 timer i poolen sammen med en ny veninde: Helena. Hun var hernede med sine forældre, søsteren og hendes kæreste og hans forældre og vist også nogle naboer. De havde lejet nogle mobile homes i 14 dage og havde været her en uge. De skulle have været i Venedig og var kørt tidligt – men havde vist holdt så meget i kø på vej derhen, at de besluttede at droppe turen og holde i kø på vej tilbage igen. 5-6 timer havde turen i kø varet. Hr. Johnsen havde fortalt os, at der skulle være byfest i

Venedig i weekenden, så måske var det grunden til de mange biler. Frk. Wengfeldt, som tilsyneladende har en semi-berømt far i form af Lars, som har været en fantastisk svømmer, hang ud med os det meste af eftermiddagen i poolen og på stranden, indtil vi gik ud for at spise, da hendes forældre havde forladt pladsen for at handle. Da vi tog ud for at finde en restaurant kl. halv otte, var de stadig ikke vendt hjem...?

Pladsens svømmepøl hørte til én af de bedre, vi har mødt på vores rejser. Vandet var rent, der var pænt rundt omkring og man måtte ikke tage sko med derind. Ved indgangen blev man mødt af en sprinkler og et lille bassin, man skulle passere for at få lov at komme ind. Så var kroppen lige skyllet og tæerne var vasket.

Sprinklervandet var så koldt, at det heller ikke var noget problem at komme i poolen bagefter.

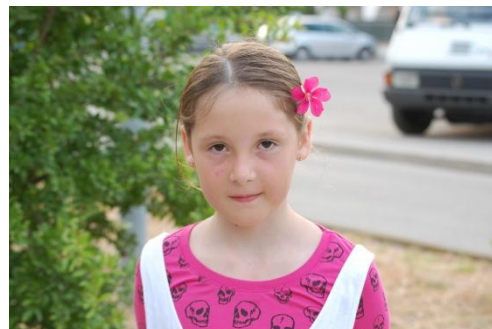
Der var desuden 2 livreddere til stede hele tiden, så man kunne vel i grunden bare sende sine unger derop og gi' dem en tid at komme hjem på? Jeg var også i poolen, men det bliver aldrig min yndlingsbeskæftigelse.

Helenas forældre gad ikke, så vi "fik lov" til at tage hende med... Efter pjaskeriet gik vi ned og fik en is.

Senere gik vi en tur langs stranden, stod længe og så på én, der fløj med modelfly og fortsatte ned til byen – eller stedet, hvor der er masser af restauranter og butikker med sko, badetøj, tasker og andet turistjunk.

På vejen måtte smukke Lisa lige ha' en passende blomst i håret, som gjorde hende endnu smukkere.

Vi fandt en restaurant, og vi blev enige om, at man skulle gå ind på de steder, hvor der sad mange mennesker i forvejen. Nogle af restauranterne var næsten tomme, men så kom vi forbi én, hvor der næsten var fuldt. Dér måtte vi ind.

2 x pizza diavolo til os og 1 x pizza wüerstel til ungerne. Lisa proklamerede, at hun ikke var sulten, hvorefter hun kastede alle pølserne, ½ pizza og pommes frites i hovedet. Maria spiste også ½ pizza og så var alle glade igen. Vi gik tilbage langs vandkanten og kiggede på alle lysene. Det var næsten som at være på ferie i Sydeuropa – lige bortset fra skyerne i horisonten. Det var dog 24 grader kl. 20.47.

Alle parasollerne var klappet sammen og klar til at tage en ny tørn i morgen, hvor vejret forhåbentlig er bedre.

Der var hundredevis af dem på stranden og jeg kunne godt tænke mig at se, når de alle er slået ud en varm sommerdag... f.eks. i morgen!

En SMS fra Mor tidligere på dagen fortalte, at det bliver regn mandag og onsdag ved Venedig. I morgen må vi finde ud af, hvor vi skal køre hen. Der er ikke plads på Caorle, hvor Annfeldt bor og der er tilsyneladende lang venteliste og folk, der sover i bilerne udenfor for at få en plads. Dét orker vi nok ikke. Jesper vil gerne se Venedig, så vi prøver at få det hele til at gå op med en smule planlægning. Vi vil også stadig gerne se solen!

Da vi kom tilbage på pladsen, var der musik og gang i den oppe ved restauranten og vi gik derop for at se på løjerne. De fantastiske 3 stod på scenen og fyrede den af, som de sikkert har gjort siden højsæsonen startede. Entusiastiske og fulde af peps! Crocodilie-sangen og andre børnekendinge blev fyret af, så det kunne høres

til Venedig. Oplevelsen resulterede i, at en lille og meget træt Lisa syntes, at det hele blev for meget og for højt, mens Maria var med i forreste række. Vi andre måtte nøjes med 12 myggestik og kløe de forkerte steder...

Hjemad i putkassen og se en film, som de foregående dage. Igen sov jeg før alle de andre, men det er også hårdt at være en Mor på ferie – eller også kan det være, fordi jeg vågner før fuglene!

Forhåbentlig vågner vi op til en dag i morgen med godt vejr med efterfølgende brankede ben.